

kede Venstre ved at søge at borttrykke de jordiske Levninger det oprindelige Forslag, hvoraf Aanden jo var forsvundet ved den Ændring, de Radikale havde foreslaaet.

Generelle Toldforhøjelser har jeg overhovedet ikke nævnt i den Tale, hvori jeg motiverede det. Det nævner jeg kun for en Sikkerheds Skyld.

Vi ser altsaa nu det, som de Radikale altid drømmer saa skønt om; vi ser den brede demokratiske Front etableret her i Tinget, og jeg kan jo kun lykønske det ærede Medlem Hr. Rode til den. Det sker jo til Gavn for det danske Erhvervsliv, og det sker til Gennemførelse af dette betydningsfulde, at intet skal ske.

Jeg skal anbefale mine Meningsfæller at stemme for vor Paastand paa Overgang til Dagsordenen og imod det Ændringsforslag, som stilles fra radikal og socialdemokratisk Side, og endelig imod den ændrede Udtalelse, som utvivlsomt vil fremgaa deraf.

Rode: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard indledede en lang Tale med den Bemærkning, at denne Forhandling burde være udsat til Tillægsbevillingslovens tredje Behandling. Jeg kan erkende, at der heri er meget rigtigt, saa meget rigtigt, at det ogsaa kan finde Anvendelse paa det ærede Medlems Tale.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel — for at blive ved de Konservative — sagde, at han fandt en Brist i Logikken i mine Bemærkninger om, at Indkomstskatten tynge, og at jeg dog tog Afstand fra de Betragtninger, der var fremsat, om Ønskeligheden af særlig at vende sig mod Indkomstskatten. Jeg skal henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at det, jeg bemærkede, var, at Indkomstskatten tynger stærkest i det Aar, da man har angivet sin Indtægt efter en stor og god Indtægt i mange Kroner, naar der saa indtræffer en pludselig Ændring i hele Samfundets Tilstand, som forvandler den gode Indtægt i mange Kroner til en ringe Indtægt i færre Kroner; da er der en Tynge af særlig Art ved Indkomstskatten, og det er derfor, jeg har beklaget, at man ikke har villet medvirke til Regeringens Initiativ til at tilvejebringe Mulighed for en Skattenedsættelse netop i det Aar, vi om faa Dage begynder. Hvis vi derimod gaar videre frem i Tiden, virker Indkomstskatten paa anden Maade. I det Aar, vi derefter kommer ind i, og som det ærede Medlem Hr. Korsgaard saa pessimistisk paa, ligesom jeg ogsaa gør det, vil Indtægterne blive meget ringere, end de var i det foregaaende Aar,

og den Ansættelse til Indkomst, som man derefter vil give, og som danner Grundlaget for næste Aars Beskatning, vil vise faldende Indtægter. Og samtidig vil man i Indtægten have Ret til at fradrage den ret betydelige Skat, som man har betalt i det foregaaende Aar. Saa kan man ikke paastaa, at Indkomstskattens Satser er noget, som vil virke særlig tyngende i det Aar, idet tværtimod i det følgende Aar — jeg taler her om 1927—28 — Satserne vil komme til at virke paa en absolut formindsket Indtægt, en af Valutapolitikken og Kroneforandringen hidført formindsket Indtægt, og paa en ved Fradrag af højere Skat formindsket Indtægt. Alt dette vil medføre, at det bliver en saa meget lavere Sats, der anvendes i det følgende Aar, at der ikke kan være nogen øjeblikkelig Begrundelse for særlig at henlede Opmærksomheden paa Indkomstskattens Satser.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mente, at naar jeg havde betegnet hans Foredrag som lutter Ligegyldigheder, var det mærkværdigt, at der var Ting deri, jeg enten tiltraadte eller vendte mig imod. Jeg gør nu opmærksom paa, at jeg ikke tegnede Forslaget til Beslutning som indeholdende Ligegyldigheder, men som indeholdende Selvfølgeligheder, hvilket ingenlunde er det samme, og dernæst, at jeg sagde, at det ærede Medlems Foredrag var en Mønstersamling af Gemeinplätze, en Kritik, jeg paa ingen Maade kan frafalde. Men dette kan ikke forhindre, at det ærede Medlem kan have fremsat ret almindelige Betragtninger og et og andet Synspunkt, man kan enten tiltræde eller vende sig imod.

Det ærede Medlem var dernæst temmelig misfornøjet med og mente, at det var en usædvanlig Ting, at man stillede Ændringsforslag til et Forslag til Beslutning. Jeg gør opmærksom paa, at det, som Venstre har tilsigtet med at stille sit Forslag til Beslutning, jo ikke kan være, at Partiet ønsker Lejlighed til at fremsætte sin Mening, thi det havde Partiet jo mange Anledninger til. Partiet vilde jo have kunnet udsende en Proklamation, idet de forlod Rigsdagen, hvori de sagde, at dette og dette ønskede de. Men idet de fremsætter et Forslag til Beslutning, maa det være deres Mening at søge at faa dette gennemført her i Tinget. Ellers kan der jo ingen Beslutning fremkomme deraf. Vedrørende Love og Beslutninger i dette Ting er det en selvfølgelig Sag, at der stilles Ændringsforslag, og naar Forholdet nu var dette, at Venstres Forslag var holdt